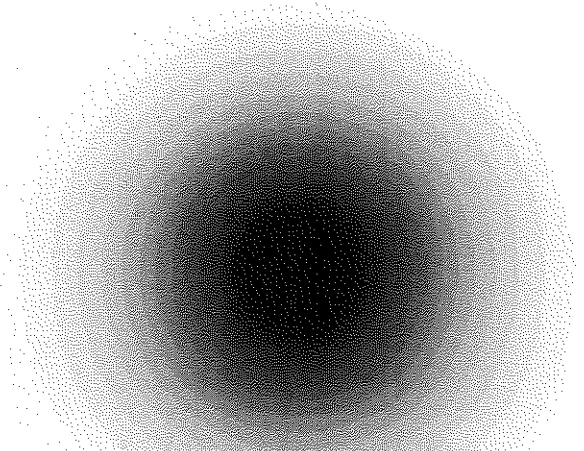

DANIEL STROE

Primitivetele Teofilice

Editura Fundației pentru Studii Europene

Str. Em. de Martonne, 1

3400, Cluj-Napoca, România

Director: ION CUCEU

ISBN : 978-606-526-076-4

DANIEL STROE

PRIMITIVELE TEOFILICE

EDITURA FUNDAȚIEI PENTRU STUDII EUROPENE
Cluj-Napoca, 2011

Ilustrație copertă: ...

Sfânta Treime (pictură murală – Biserica „Sfântul Nicolae”
din Densuș, județul Hunedoara)

...

...

**Daniel Stroe scrie o poezie cu încărcătură ideatică,
reamintindu-ne limpezimea austeră a lui Daniel Turcea,
același elan transfigurator și mistic.**

Adrian Popescu

Rohia, 2-4-88

Dragă Daniele,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta. M-a bucurat.

Îți mulțumesc că-mi destăinuiești gândurile tale și-mi comunică frumoasele tale haiku-uri, care-mi plac mult.

Nimic nu le face mai mare plăcere bătrânilor decât să vadă că tinerii iau aminte la ei, le acordă importanță și le manifestă devotament.

Sunt însă și îngrijorat: Yoga, Zenul, filozofia indiană, Bhagavad Gita etc. sunt desigur interesante, captivante, insuflă în mare măsură de Duhul Sfânt. Dar mult m-aș întrista că de dragul lor te îndepărtezi de Hristos. Filosofia indiană și budismul sunt hrană mintală bună, chiar hrană psihică bună, chiar și spirituală. Însă duhul să fie al lui Hristos. Fii, rogu-te, atent, să nu te lași vrăjit și, Doamne fer!, să-l părăsești pe Hristos.

Iartă-mă că-mi îngădui să-ți dau povețe. Dar e, acesta, un atribut al bătrânilor (sau, poate, un cusur, o manie a lor). Oricum, nici Yoga, nici Zenul, nici Tantra, nici nimic altceva să nu te înstrăineze de Hristos.

Încă odată: atenție!

Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi pleca de aici pe la 15-20 ale lunii.

Sper să fiu înapoi în iulie.

Hristos a înviat!

și

Cele mai bune urări

Cu multă bătrânească afecțiune.

N. Steinhardt

Dr-ul Al George era un indianist profund și un mare admirator al budismului și zenului. Dar era și un creștin ferm și practicant.

Ispita indianistă e mare și insidioasă; cedează-i numai până la punctul unde te-ar depărta de Hristos.

CUPRINS

OPTZECIȘINOUĂLEA	9
VESTIREA	12
CĂMAȘA	14
LUMINĂ SĂ FIU	15
MIORIND I	16
MIORIND II	18
BUCURIE	20
APOI	21
POT SĂ-ȚI FIU APROAPE	25
VEDERI	26
RAIUL?	28
PE O GOLGOTĂ	29
RUSALIME	31
OLÉ	32
PAȘTE DE PAJIȘTE	33
ADEVĂRATU-SA	35
AUTOPORTRETUL PSALMISTULUI	36
ÎNTREBARE I	38
COLINA	39
VEDERE	41
BUNA VESTIRE	42
PECETLUIȚA	44
ÎNTREBARE II	46
JERTFELNICUL	47
VÂNTUL ADIE	48
BISERICĂ	49

BIZANȚ DUPĂ BIZANȚ	51
FĂCLII DE PAȘTE	54
PROHOD	55
VINEREA MARE	57
DOXOLOGIE	59
IROD	60
PLOAIA. PENTRU EI CINE PLÂNGE?	61
ȚARĂ LATINO-BALCANICĂ	62
TABLOU DE BRUEGEL	63
PERFEȚIUNE	64
BOTEZUL	65
PUNCT DE ÎNCEPUT	66
CUVÂNT LA BUNAVESTIRE	67
ÎNTREBARE III	69
IMN EUHARISTIC	70
LUMINA	72
SFÂNT PĂMÂNT	73
ICOANE VECHI	74
ZI DE PRIMĂVARĂ TRISTĂ	75
DESCOPERIND	76
ACASĂ	77
GRAVITAȚIA GRAVIDITĂȚII	84
INTONARE	87
IMNUL ÎNĂLȚĂRII PRAPORELUI	92
COBORÂRE	98
CUVINTE PRIN CARE SE VEDE	99

OPTZECIȘINOUĂLEA

„cine crede în Mine
viu va fi
chiar dacă va fi murit”

mortăciunea
târându-și moartea
    în grotă,

    eram acolo,
și eu,
    și tare mirosea;
și nu vedeam deasupra
    decât crucea.

numele-i păcătuitorul
și zăcea într-însu’.

orbii nu văd
cum o limbă de foc
srigând mută
nevăzută de nimenea
se-aruncă
    în gloată
lăsând-o grea
nesticându-i
    moartea
în spartu-i mormânt
    de-atuncea...

că nu poți vedea
cum se naște
    Emanuelul
din mortul
    ce e înviat,

ce nu poți pricepe,
nașterea din 'cest mort
a născândului de viață
să blagoslovească cu viață
pe acest Lazăr;
unul pe celălalt,
împreună.

cum s-au întâlnit
acolo,
în stradă
fără să dea de veste,
fără să mai întrebe
pe cineva:
ceva,

acolo
frângându-se
unul pentru celălalt
cu sânge
în cină de taină
aducătoare
de laolaltă
în iubire

toate fărădelegile
s-au acoperit
cu omăt,
împăcare
dintru iertarea blagoslovită
a născândului de viață.
adevăratele odoare,
locurile
de
acolo

păstrează
trup frânt,

VESTIREA

poem
de-un singur
cu'uvă'ânt,
visceralitate
amuşinând
ce va să vie să fie
participator

îngerii
veri,
prin alianță,
respiră
lutul
prin orifică
și insuflă
prin asimetria
simetrică
vestind

aceștia
ne sunt vestitorii,
plin de ei și pe aici,
de naștere,
de înviere,
cumplete năvalnice
înrudite
prin carne și sânge,
de același os
nu fac decât
să se zburătăcescă
pentru zbor

adunând
sparta lacrimă
din întuneric

de la mine.

adunată
căutare
de făr' de - porți
s-a vestit
nașterea lumina
întru

O!
împărătească biruință
până-n moarte,
crescută invietor

CĂMAȘA

îmbrăcatu-mi-am
cămașă de moarte
de răstignire
pentru oricând

să pot
să trăiesc
să joc
și chiui
mărturisirea mea,

și
ca mine alții

asa să m-ajute
bunul Dumnezeu
să fiu

LUMINĂ SĂ FIU

zboruri ciudate
de nori flămânzi
de cer,
furtuni,
troienindu-și lumina
dintr-însele
suflă-n mine

întins câmp
deasupra
zvâcnește
neînțeleș

trezit
pământ
este
lumină

îngropați-mă,
treziți-mă
lumină să fiu!

MIORIND

I

trăia
ca
murise

transhumanța
unui trecând
printr-un

fu
de-un

de-ar fi
să fie

n-avea de unde știi
să fie pe-un pământ neștiut,
pe acel ofir,

„pe-un picior de plai
pe-o gură de rai”.

maica ta! ...

cânți?

cântecul ce-l porți
încetișor

î-i petic de țărână
pe care rodești

„trăia”

timpul s-a stins
prin

„murise”

din acel încheiat
se înfiripă
nesfârșit

„trăia”
de unde
îl pasc
mioarele,
vălătucii de-aur,
prin făptura
devenindă
de nuntit

așa
soarele și luna
țineau cununa
la ungerea lui
întru desăvârșirea
infinitivândului

ofirul neștiut
aur născând
tu-l trăiești
pomișor
ce se dă
în frunzișoare,
în floricele.

miroase adânc
a dragoste
în toate,
lungire a infinitivului lung
iubire.

MIORIND II

transhumanța
de
trăia – murise,
tot,
tot într-acolo,
printr-un fu
a grăitu
de-ar fi
să fie

timpul
de
„murise”
se făcuse
altcândva,
și încheiat
din ce
se înfiripă
nesfârșindu’,
miorind
cântecu’
ce-l tot purta
încetișor
petic de țărănă
tot rodiindu-l
de „trăia”,
de-l vor păștea
mioarele,
cântecele,
pe el,
trecutul prin inel,

să aibă a fi
„pe-un picior de plai,
pe-o gură de rai”
Doamne miluiește
că datu's-a să-i fie de Tine

    așa se face
că
    soarele și luna
    țineă-vor cununa
        la ungera lui
    întru desăvârșirea
        infinitivândului

tot ofirul neștiut
    născând aur
sta-va să-l aibă a-l trăi
    pomișor
    ce se dă
    în frunzișoare,
    în floricele,
să fie de mirosit adânc
a dragoste

BUCURIE

parcă a nins
cu multă lumină,
roiuri, roiuri.

cuvinte fără rost;
vorbesc într-una.

ce e cu mine?

APOI

Drept – Judecătorul

I

va fi venind

apoiul,

apoi

stând să fie

de-apoi

răstignita sămânță

născând

învierea

cu trup verde,

plăpândul

pruncind

viața

lipsește

miluind

pe frunte

semnul numelui

tu ești cu mine

înfricoșătoare

judecată

rugăciune

II

Doamne

miluiește-mă,

pe mine,

păcătosul,

nerușinat

ș-acum

să mai cer ceva,

fă
și pe mine
puțină
blagoslovenie
să am a spune
bogdaproste,

să fiu
de luat
în-lăuntru
de-această
învietoare
binecuvântare,
la nunta mare
întregitoare
în iubire

alfa și omega

III

cutremurătoare
vedere,
întreaga tărie cerească
doxologînd
se-nchină

neîncetat
Celui
de-a cărui
podoabe-mpărătești
atârnă
întreaga zidire
în carnea
tescuită
într-o anume Vineri
din care curge
prea-mbelșugând
euharistic

viscerala
iubirea Sa
din gros
continuul
Deiesis
în prea-cerul-pământ
al Bisericii,
săvârșitor
de junghiere
iubitoare
purtându-i
cu capetele plecate
grijania
trupului
și sângelui
de viață,
pentru împărtașania
de Cel Sfânt

cu înfricoșare citii
cuvintele cărții:

IV „Și auzi ca glas de gloată multă
și vuiet de ape multe
și ca vuiet de tunete tari,
zicând:

Aleluia,
pentru că Domnul Dumnezeuul nostru
Atotfăitorul
Își ia împărăția.

Să ne bucurăm
și să ne veselim,
și să-I dăm mărire

Fiindcă veni nunta Mielușelului
și femeia lui se găti,

Și-i se dete
să se îmbrace
în veșmânt de bis strălucit curat;
căci veșmântul de bis sunt răsplățile
sâștilor.

Și-mi zice,
scrie:
fericiți cei chemați la ospățul
nunții Mielușelului

Și-mi zice:
aceste cuvinte sunt adevărate ale lui
Dumnezeu”

POT SĂ-ȚI FIU APROAPE

pot să-ți fiu
aproape

sfânt, sfânt,
sfânt pământ

de sânge curs
îmbibat,
hămesit
de-atâta lumină

umilă existență
de pământ
trezită de atâta sânge,

Bine-cuvântată
de vas păstrător

limbă de foc
gloată,
toți

fără de cumplit
împreună

VEDERI

vederile
mi le Țes
prin
enthousiasmos.

mi le torc
întorc
din nou la mine.

cu ele
mă înfășor
de m-acopăr
pân' la
de-a-ntregul.

de germinare
să fie
de sămânță
de fluture

spre mântuire:
o îndelungă
hrănire
întru-năuntrul
vederilor
până la
arderea de tot
de mine

mântuirea —

găsirea

țestului

giulgiu

gol,

făr' de mine

în lăuntru,

numai

gogoșa vederilor

Тече, теченіе

Врагъ, врагъ, врагъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ, видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ

Видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ, видитъ, видитъ

Видитъ

Видитъ

RAIUL?

raiul e atât de colorat!
loc
de unde numai fluturii
se mai întorc
și visele cu ocrotitori

povestit
pare
o beție de bucurie
roată
prin hârtoapele cu flori

de Paști
ușa înspre acolo
e lăsată deschisă,
prea seară
să mai vezi într-acolo,
doar atât,
să mai simți adiind
vântul dintr-acolo
cu viață
cu tot

PE O GOLGOTĂ

înjurături
de dumnezei

pregătite
cruci
pentru hristoși,
pietre
pentru profeți

viermuire
de orbi
în noroi
picurată încet

nebunu'
nebună
în vârful
boală

de ospăț canibal
hulpav de prunci
viscerând
și-le întinde pe cap

Ah!
sunt de martir,
de prunci

dar mai bine
vorbește-mi
și-mi alină
tremurul

Evangelhie!
cerul s-a coborât
printre pomi

lumina-i
acum
din pământ

pietre
acum
îngeri

întinde mâna
și-i prinde!

soarbe
din fâlfâitul lor
însetatule,

miroase noroiul!
miroase acum
a sfânt
pământul,

arvunit mir,
îl găsești ascuns
mustind
sub un scuipat

cheamă
pe unșul Lui
pălmuitul de uzurpatori
pe o Golgotă,
pe furiș,
de furii
a tot ce e-al nostru.

RUSALIME

pot să-ți fiu aproape,
sfânt, sfânt,
sfânt pământ

de sânge curs
îmbibat
hămesit
de-atâta lumină

umilă existență
de pământ

Bine-cuvântată

limbi de foc
gloată,
toți
fără de cumplit

împreună
să iau
viață,
să dau
viață.

OLÉ

măreția întreagă
a absolutului
relativ —
viscerele-ți întinse

tăcerea singură
fără de
suspine

fără timp

de roșu,
fără de
mușcăături de suferință

Cine mai are timp să plângă?

mulțimea freamătă
rănită
urlând

spectacolul s-a terminat
jocul s-a făcut

câștigător
și învins
leșuri în arenă

Olé!

PAȘTE DE PAJIȘTE

trunchiuri
 răstignite
     zbuciumate
     torsionate
 atârinate simplu
     niște fluturi
     în lumină noaptea

 verde
     împăienjenește
     încet,
     încăpățânat
 roșul
     primitor
     fecund
     hrănitor
 de răstignite
     semințe

 țipăt
 liniștit
 de bucurie,
     geamăt
         aproape,
 mestecată
     primăvară;
         îndeajuns
             timp.
 acum biruitor

răsărind viață
este să trăiască,
să respire
iarbă crudă, verde

adevărat a înviat.

în icoanele vechi,
uite, uitare,
cu praf,
cuietele străpunse
au început
să pleznească
mugur.

asa dintr-o dată

lemnul' ceta

s-a desfăcut

acum

în ce în ce mai mulți

muguri,

odată

cu lumina,

împărătește

ADEVĂRATU-SA

întru început
născându-se Fiu din Tată
pecetluință
mișcarea nu s-a oprit
și-a purces
și Duhul Sfânt
hotărnicindu-se
Treimea,
nume și firi.
ale Ființei,
Adevăr
al
Dumnezeului cel Viu.

AUTOPORTRETUL PSALMISTULUI

I
sunt
un animal tânăr
ce gândesc
și nu gândește,
așadar sunt ca'al.

doamne,
mă lupt,
scurm
pământul
în copite;

cu tine

II
visul
m-am certat
cu (cu cel ce-a spus:)
„aripile cresc din umeri”
nu,
nu, nu, nu,
aripile
sunt din coloană,

vis –
sunt un fluture crescând
iar cu mâinile rămase
să te-apuc

III

dar ... acru sunt acum

când voiu veni la tine

să-mi speli

măinile și picioarele

de noroi și sânge,

întâi,

căci Tu ești.

ÎNTREBARE

I

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?
De ce mai dai,
blestatule?
De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

De ce mai dai,
blestatule?

COLINA

I dealurile
 se cască
 tot mereu
 înaintea
 pașilor
 făcuți
 întru
 cuprindere
 mereu alta
 neschimbată

biserica-i
 tot pe-aici,
 pierdută,
 după-un deal
 dangățul
 'i-i dat de vânt

chemare,
 nu știe, adie
 pierdută
 neștiut act
 susținând
 vremuirea

II înfundat
 în-alb
 numai un pic
 să m-așez

... ce-mi tot vorbesc,
 vorbesc,
 vorbesc

descoperindu-mi
rănille-adânci
dedesubtului meu

plin
de pleoape
ce-m-acopăr' greu

pleoapă,
sinea ochiului
vas peste-acoperitor,

înfrântă

gol,
așteptându-și
verbul

ochiu'
desfăcutu,
așezat
zvâcnind

cuvântu
nenumitu
să mi-l în-
cânte

adevărat,

adevărat

se grăiește: s-a născut
un crai mare
de curând

VEDERE *veder, veder, veder*

văd, *veder, veder, veder*
 primăveri, *veder, veder, veder*
 toamne, *veder, veder, veder*
 toate, *veder, veder, veder*
 împreună. *veder, veder, veder*

întors *veder, veder, veder*
 în mirare, *veder, veder, veder*
 din nou copil, *veder, veder, veder*
 mă joc *veder, veder, veder*

jocul meu: *veder, veder, veder*
 a numi *veder, veder, veder*
 întemeiere *veder, veder, veder*
 a rosti *veder, veder, veder*
 înainte născător *veder, veder, veder*

cuvinte *veder, veder, veder*
 trupuri, *veder, veder, veder*
 odată *veder, veder, veder*
 plămădite *veder, veder, veder*

locuiesc, *veder, veder, veder*
 alcătuitor *veder, veder, veder*
 înfășoară *veder, veder, veder*
 jur împrejur *veder, veder, veder*
 să-mi nască. *veder, veder, veder*

aici *veder, veder, veder*
 mă lăsați *veder, veder, veder*
 să fiu *veder, veder, veder*
 în uter matern *veder, veder, veder*

BUNA VESTIRE

ovalul

pornit din bolta

întreagă

lovește

nerostogolit

pardoseala

de frescă

textul

și cântă vorbind

de-naintea Celuia

Aleluia

aripile sale

în sintaxa proprie

textului

zurbura fecioara

de binecuvântare

două tablouri,

care-i-Icoana –

temătoare

sau primitoare,

toate

într-una

primirea

Cuvântului

printr-un

„fie mie după cuvântul tău”.

silabe alcătuitoare
de cuvânt
s-adunau,
se-nșirau,
zgârciuri de consoane
de legat viața
de vocale

nevrednic povestitor sunt,
de o simplă rostire solemnă
de regi păstori,
nu de gânșav

întru'uparea
printr-o rostire
a întru-începutului

așa este

PECETLUIŢA

se tot îngroaşă
cuvântul

se aude
hrănitor uter
pulsând
tot mai plin

a viaţă,

să tot îngroaşe
cuvântul

luat în pântece
tot mai greu
de purtat
cuvântul

naşterea Sa înainte de toţi vecii
rupându-i-se catapeteasma
în facerea de dragoste
se întrupează

cuminte
în îmbrăţişarea firii
cu iubire

lipindu-se
un singur trup

pecetluintă
dintru început,
luându-și emanuelic
trup
de murit
și
sânge
de vărsat
pentru
Să fie Lumină
întru totul emanuelic

Dumnezeu
Isusu Cristosu
să ne fie de folos
la toată suflarea,

blajinul
miluitor
să se înalțe
îmbrățișător
pe cruce,

născându'
de viață

ÎNTREBARE

II

Ce se întâmplă cu El?

Iar,
de noi ...?

JERTFELNICUL

acolo de sus
prea-de-aproape

întins

blajin

cu brațele desfăcute
îmbrățișând

prea-totul

privirea cu neînțelesuri
stă cu iubire

să fie

s-a împlinit

copt

de hrană;

nouă

de-acum

viața

se scurgea

acoperind

curat

ticăloșenia

frământăturii mâinilor Sale

VÂNTUL ADIE

copacii:

o mare
de lumini
și umbre
fugind
încet

tot acest amestecat
frumos
albastru-verde
moale

îmbată,
încântă

BISERICĂ

toate
jur împrejur,
toate
adânc într-însele
se aud
curat,
arzând lin,
mângâietor

fâlfăitul încetîșor,
venind,
aducând ...

săvârșire
de nefacere

zboruri ciudate
de nori flămânzi,
de cer,
furtuni,
troienindu-și lumina
dintr-însele
suffă-n mine

întins câmp
deasupra
zvâcnește
neînțeleș

trezit
pământ
este
lumină

îngropați-mă!
treziți-mă!

lumină să fiu!

BIZANȚ DUPĂ BIZANȚ

I

coliva
adusă de departe,
pentru ce?

biserici
ascunse
cu garduri rupte,
cu cruci smulse

Dumnezeule!
unde mi-s
turlele
mărețele?

ce-a mai rămas,
pe ascuns,
în ruine
cu icoanele
pângărite
cu scuipat,
cu piroane?

mocirlă
purtată în suflet
ascunsă
cu grijă

pentru noi
morți
încă în viață

pământ
pârjolit
iarnă
lungă

iubirea,
sămânță
pe unde
mi-o fi fost lepădată?

II   Bizanț prăfuit
         îți sunt poet
              în dimineața ta
                  de părăsit
              cu străzi pustii
te cânt
              cu materia
                  ce-a mai rămas,
să ți-o ard toată.
bisericile tale,
              toate,
              ți le văd în vise,
              în diminețile
                  când încă dorm
vis frumos
              de săraci   strămoșii
                  tot la tine visau
                  să se nuntească,
                  să fii al lor,
                  de drept
împărăție
              ce-ai rămas
pentru dezmoșteniții
                  umili,
să-ti fie împărați,
                  înfiți.

III   veșminte   *veșminte*
 purtate   *purtate*
     pân-la pământ   *pân-la pământ*
     lungi   *lungi*
     închise   *închise*
         cu fir   *cu fir*
         de aur   *de aur*

    în piața catedralelor   *în piața catedralelor*
     largă   *largă*
         într-o procesiune   *într-o procesiune*
 cu capetele plecate,   *cu capetele plecate,*
     închinate   *închinate*
     spre   *spre*
     ceea ce este   *ceea ce este*

            trup frânt   *trup frânt*
             sânge vărsat   *sânge vărsat*
             trăind   *trăind*

glasuri   *glasuri*
     ce umplu   *ce umplu*
 întreaga așezare   *întreaga așezare*

            întreaga fire   *întreaga fire*
             închinată   *închinată*
             la vasul ales   *la vasul ales*
                 cu duh pogorât   *cu duh pogorât*
             la trup frânt,   *la trup frânt,*
             sânge vărsat,   *sânge vărsat,*
             ce trăiește   *ce trăiește*

cruce   *cruce*
     biserică   *biserică*
 înălțată   *înălțată*
     toată   *toată*
         împreună rugătoare   *împreună rugătoare*
     toată   *toată*
         jur împrejur   *jur împrejur*
     sa-i fie umplută   *sa-i fie umplută*
         să-i fie vas   *să-i fie vas*

FĂCLII DE PAȘTE

câmp gol
întins
cu fața
spre față

ce nu văd
e o viață

numai câmpul de rodit

catapeteasmă

trezit
pământul – pată de sânge
se scutură,
împăratul
ne mai cerut de nimeni
de unde
să se scoale.

făclii de Paște
înspre noi
să ne caute
jur împrejurului
trupului biserică,
într-o făr' de lumină...

se cântă
în drumul lor prin cer
din pământ
la crengile de pomi

PROHOD

pierdut în roșu,
câmp de noroi.
cer învolburând
glodul.

peste tot
noroi
domnind
roșu.

noroi,
noroi,
noroi așteptându-și
sămânța.

trântit,
abia suflând,
Mielul,
pe-o cruce
de câmp împăstat,
întors aici...

petrecut
fără de Tată
spre mormântu-i-uter.

așteptare

înainte- nașterea,
moartea Sa,

Este pentru
cu a noastră
firească
frământătură,

poartă
emanuelică spre
Să fie Lumină

înainte- nașterea

pentru

cu a noastră

firească

frământătură,

poartă

spre

Să fie Lumină

poartă

emanuelică

spre

Să fie Lumină

poartă

emanuelică

spre

Să fie Lumină

poartă

emanuelică spre

Să fie Lumină

poartă

spre

Să fie Lumină

VINEREA MARE

așa te-au pregătit
 ca jertfă împărătească
 aducătoare de mântuire,
 cu de toate,
 cu bătaie,
 cu înjurătură,
 cu scuipat,
 spre împărtaşanie
 de iubire adevărată
 cu trup
 și sânge;

Tu!
 atârnatule pur și simplu
 între stânga
 și dreapta,
 între cer
 și pământ,
 deasupra Căpășanii,
 Tu!
 spânzuratule
 pe lemn,
 ai oasele
 Tale
 schelă
 a întregului
 cer-pământ.

s-a săpat
Hristoase
în carnea Ta
de-au dat
de dragostea ta —
izvoare de scaldă,
aşa te-au împodobit
cu podoabele
Tale
împărăteşti
de care atârnă
întreaga zidire,
de ele
să sprijini
să fie
cerul şi pământul
de-acum încolo.

acum e gata.

în mare părăsire
moare
Domnul vieţii,
rămânând
o mare zidire
neantică,
răscolindu-se în ce-a mai rămas
dintr-o aşteptare
de nu ştiu ce.

DOXOLOGIE

laudă Lui,
nefăcutului,
curat,
soare sieși
și cuvânt

de aur embrion

lucrător
numai cuvântul

a luat asupra-și
trup și sânge hrană

numai El, viață
chinuit, bătut mie

murind
înviind sămânță răstignită

cuvânt născând
nefăcutul cuvânt

(suflat în tâmplă)
neștiută ființă.

iubire
lege să mă dezlege,
crucea,
buric să-mi fie
de el să mă lege

înălțată
să mă poarte
să-i fiu mădular

Pantocrator
veghind
asupra a toate

IROD

1911-1912

viscere întinse
gata să se rupă
pe cap bolnav

viscera întinse
gata să se rupă
pe cap bolnav

bolnav
de ospăţ canibal

bolnav
de ospăţ canibal

cu burtă
plină,
sătul hulpav.

cu burtă
plină,
sătul hulpav.

bolnav
de ospăţ cu prunci

bolnav
de ospăţ cu prunci

King of Canaan

King of Canaan

pentru el ...

pentru el ...

bolnav

bolnav

şi-a tăiat buricu'.

şi-a tăiat buricu'.

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

King of Canaan

**PLOAIA.
PENTRU EI CINE PLÂNGE?**

zidurile s-au întunecat
de prea multă ploaie.

biserica-i goală
în toată umbra
numai candelă,
și câte o rugă;
neputincioșii din ploaie.

chipuri trudite

pentru ei
cine plânge?
cine poate?

nebulul râde,
nebulul plânge,
nebulul nebună,
nebuna lume;
aici, fără milă...

zidurile poartă urma ploii
deși s-a lăsat întunericul.

ȚARĂ LATINO-BALCANICĂ

cu înjurături
de dumnezei,
13, 14,

mai apoi și iarna;

disperare

ascunse biserici
cu garduri rupte,

de noul fanar,
putred, canibal.

moarte înceată,

picurată,

așteptată, poate,

asumată,

e singurătate ordonată.

vieți descumate,

ruini,

rugăciuni,

apoi iar minuni.

TABLOU DE BRUEGEL

viața,
ciudat amestec
de vegetal și teluric,
trăită de pe o zi pe alta
așteptând

orbi, în noroi,
viermuind.
ce e dumnezeirea?

nefiind ceva
se caută,
nefiind altceva
se greșește,
fiind,
nefiind,
nu se cunoaște.

aici, sunt cei ce-aruncă
cu pietre în profeți;
se răstignesc hristoșii

suferind,
lume, lume!
povară,
obișnuita cădere.

PERFEȚIUNE

plânsul e în lacrimi,
și lacrima e un spațiu
în care rodesc ochii,
râsul e în dans,
o horă descriind spațiul
pentru a naște ochi

intonând mereu
perfecte la rotunjimi
niciodată îndeajuns
să-și ajungă perfecțiunea
și le rostim
și le întărim

BOTEZUL

mărturisesc un botez
mărturisesc
îmbrăcarea mea în Hristos
eu făcutul
m-am născut
din duh și apă
fiu al lui Dumnezeu
înfierea
în fiul
în Hristos
m-am îmbrăcat

PUNCT DE ÎNCEPUT

cuvintele
le-nghit
încet,
rumegate
să devină
borfoase
să mi-l nască
odată

afârnă
greu
în mine
să mi se
surgă

cântec
totul
totului

prăznuirea Sa –
temei
al întregii zidiri

punct
de necădere
de la care
să începi scrierea
jur împrejurul
acestuia

CUVÂNT LA BUNAVESTIRE

fața lui
de arhanghel
n-ar grăi altfel:

„dă-i trup
că-i flămând
de întrupare;

mare!
mare iubirea
Lui!”

așa cum grăia
zvâcnea o aripă;
și încă una.

„auzi-L
cum pre-gestează năvalnic
și stă să vină
este să fie.”

a primit cuvântul
la sine,
fecioara,
în sinea ei.

aripile
au rămas
zvâcninde.

„mă închin ție,
măicuță,
că-n trupul tău,
s-a alinat
dar dumnezeiesc.

nu ești prea-fericită
că-l auzi curat
cum dospește-n tine,
împlinindu-se?”

a rămas
primăvară
să dea lumina
în acest
făr' de dumnezeu

născătoare de dumnezeu

ÎNTREBARE
III

până când
s-arată
măreția soarelui?

1. 1. 1.

2. 2. 2.

3. 3. 3.

4. 4. 4.

5. 5. 5.

6. 6. 6.

7. 7. 7.

8. 8. 8.

9. 9. 9.

10. 10. 10.

11. 11. 11.

12. 12. 12.

13. 13. 13.

14. 14. 14.

15.

16. 16. 16.

17. 17. 17.

18. 18. 18.

19. 19. 19.

20. 20. 20.

21. 21. 21.

22. 22. 22.

23. 23. 23.

24. 24. 24.

25. 25. 25.

IMN EUHARISTIC

Hristoase!
cu gura
să te-apuc
să (te)-am
Tu-ce-ești,
jertfă: de
    fost-ai pironit
    și tescuit
    de Tine,
    picurat,
de împăcare iubitoare,
slobozitoare din moarte

această întruchipare
neînchipuită
este
doamne-ajută-mă
să mi te lași
în gură să mi te dai
de hrană – ești.

acest trup
al meu
de atingere,
de Toma,
arde
ca fluturele

să mi se scurgă
în acest trup stricăcios
nesticăciune,
Tu
viață-hrană,
să trăiască
în chip apropiat
de viața
de împărăția
pentru Tine,
Hristoase
întregitor stăpânind

LUMINA

zboruri ciudate
de nori flămânzi
de cer,
furtuni,
troienindu-și lumina
dintr-însele
sufflă-n mine

întins câmp
deasupra
zvâcnește
neînțeleș

trezit
pământ
este
lumină

îngropați-mă
treziți-mă
lumină să fiu!

SFÂNT PĂMÂNT

pot să-ți fiu
aproape

sfânt, sfânt,
sfânt pământ

de sânge curs
îmbibat,

hămesit
de-atâta lumină

umilă existență
de pământ
trezit de atâta sânge,

Bine-cuvântată
de vas păstrător

limbă de foc
gloată,
toți

fără de cumplit
împreună

ICOANE VECHI

în icoanele vechi,
uite,
cu praf,
    cuiile străpunse
    au început
    să pleznească
    mugur.

aşa dintr-o dată
lemnul 'cela
s-a desfăcut
    acum
în ce în ce mai mulţi
    muguri,
odată
cu lumina,
    împărăteşte

ZI DE PRIMĂVARĂ TRISTĂ

s-au adunat norii
deasupra
să ne-apese.

s-a lăsat seara.

zidurile, cenușii, reci,
împrejmuitoare,
nu căuta să te ascunzi
sub crengi de copaci.

am obosit
de acest cântec
părăsit.

plouă.

DESCOPERIND

descoperind
rănilor-adânci
dedesubtul
pașilor mei,
mi-e frică
să calc pe frunze
ce-au trăit odată

cheaguri de sânge
înoroiate
cântec stins
desprins de viață
netrăită, poate

ce tot vorbesc
vorbesc, vorbesc.

ACASĂ

junghiat nod cu șapte ochi
 de care toate se țin,
 de care toate se văd,
 de care toate sunt.

și plâns
 ne este
 că nu se poate acum
 locuirea
 în același timp,
 și dor ne este
 că peste dedesubtul acesta
 este locul despărțirilor,
 și locul răstignitului,
 după un timp al întâlnirilor
 prea puține,
 până aici este întinsă deosebirea.

când îmi va fi îngăduit
 să văd ochii celuiilalt,
 al despărțitului?
 când să mai stau
 cu întâlnitul?
 când să mă descopăr
 în vulnerabilitatea mea,
 când să mă descopăr
 în toate câte le-am făcut?

două strigăte,
 cu doi ochi ai porumbelului
 privesc
 la El

Sfânt	vai mie
Sfânt	vai mie
Sfânt	vai mie
este Domnul	păcătosului

junghiat nod cu șapte ochi
de care toate se țin,
de care toate se văd,
de care toate sunt.

la o margine
de groapă goală,
aici, lângă
alternatura fixă,
reală

stăm,
groază mi-este
să știu
că îngropăciunea cea mare
se face
și lipsim
și mai departe
ne mișcăm cârțițe
pentru gropile goale,
vaietele nu le auzim
și se face mai ales
deasupra,
lângă,
cu gropile goale așteptând,
și se face un asemenea atât
cu măsurile pentru fiecare dimensiune,
ce să fie?
și întrebăm,
întrebăm după El.

sunt multe
câte sunt
mai departe
după toate acestea.

murmur
șoptindu-mi despre cele
de Răstignitul
plângea acolo întins,
eu,
cu murmurul meu
la îngropăciunea cea mare,
câțiva prohodesc
iar groapa-i colo,
pentru El:
îngropăciunile stau să fie făcute,
vom ajunge
așa unul de alții,
așa unul de tot
la despărțirea de tot cea plânsă,
numai cuvintele de împreună
să rămână auzite,
numai ele
să nu fie îngropate,
fie.

pe jos
în genunchi
duși să plângă,
insuficient totdeauna,
de unde atâția genunchi
cât să poarte vaiul?
de unde atâtea lacrimi
pentru o despărțire de tot?

cu nepricepere duceau
și cu pe curatele aripi
înălțau văzduhurile deasupra
mirați
că peste dedesubtul
locului Răstignitului
stă nedespărțită
credințioșia sa;
pentru cine?
și ține
cu trupul,
cu sângele,
dând mare preț
pentru fiecare descoperit
pentru ziua ceea,
viața nod ține
cu șapte ochi
îi trage pe toți la El
arătând cu ce moarte are
la moartea Lui,
junghiat nod cu șapte ochi.

glasuri
tot atâtea nu se puteau număra,
toate se-ndreaptă
printr-un mers plecat,
genunchii pe jos îndoși,
iată-ne ție!

se-ndreaptă glasurile,
îmbulzeală,
mai vii,
șiruri, șiruri,
și mai mulți
să dea o sărutare.

zic și eu,
 mă arunc la cer
 mai mult
 să-ți dau cânt
 din colțul acesta
 cu locul genuncherilor ție,
 mă întorc cu fața ție
 ghemuindu-mă,
 eu;

venit dedesubt
 la gropile purtătoare
 să spună aici
 cuvintele sale fără nimic altceva
 decât la ce-a mai rămas,
 O! Iisaiie,
 strigat-am împreună cu tine
 nerăbdarea așteptării
 din depărtatele străinătăți
 de El.

vestitorii din totdeauna
 înainte
 strigat-au nouă
 din toate gurile:
 Biruit-a El,
 și niciodată nu v-a lăsat,
 și este destul
 să spunem vorbele drepte
 ca să mai trăiască
 cei ce la noi se uită să vorbim:
 Mormântul îi este gol!
 mormântul
 ce n-avea pereți văruți,

ce n-avea pereți
pentru mormânt,
ce era numai mormânt,
o groapă astupată.

mormântul îi este gol,
trepte nu-s de urcat,
destule dintre gropi,
e locul unde așteptăm,
e locul gropii,
închizi ochii
să nu vezi acolo;
și câte flori-s deasupra,
frumoase
și mângâiate de vânt,
cu deasupra luminii zilei
a unui soare binefăcător.

au câte nu sunt?
numai
acum înșirăm pe un fir subțire
vorbele,

Biruit-a El,

toate câte le-am vrut auzite în inimă
să ne fie ce ne trebuie
cu umbra sa umple locul
și mai întreabă după voia noastră
acum,
iar noi cu organul inimii afară
fiziologic pipăind formele umbrei sale,
strângând-o bine,
ascultându-i cu bătaia inimii
alcătuitatea:
junghiat nod de soare,

adunând bucățile din rămășițe
 cu multă grijă
 să împodobească nădejdea
 celor împreună în cele de pe urmă
 lacrimile sunt pentru inimă,
 adunând bucățile așa
 unde găsești mai departe
 pentru celălalt câte ceva.

și cântarea este
 și pentru cei ce nu mai trăiesc
 plimbându-ne printre gropi
 le mai vorbim și noi
 acolo unde sunt
 în jurul
 mormântului celui gol.
 plângem,
 acasa noastră nu-i aicea.

marginile cu iarbă
 vântul le mângâia crescute,
 mângâiat sunt și eu
 să văd lumina deasupra cu vânt,
 aștept
 că mă trage în sus,
 acasă.

GRAVITAȚIA GRAVIDITĂȚII

Ovalul
pornit din bolta întreagă
de la întregul,

textul

și cânta vorbind
de-naintea Celui – la
Aleluia,

fața lui

de arhanghel

n-ar grăi altfel;

zvâcnea o aripă

așa cum grăia,

și încă una,

aripile sale

în sintaxa proprie

textului

turbura

fecioara

de binecuvântare.

temătoare

din-naltul sus

i-Isus

i-vei chema

numele

mamă

din numele

stirpe,

zis s-a

va zdrobi capul balaurului

din vârful pomului,
pomului
din buricul pământului
pân-la cuiul cerului

temătoare

aripele
au rămas zvâcninde

primitoare
fecioara,
la sine
în sinea ei
a primit cuvântul,
umbră
umplere,
umbră
peste humus,
umbră
peste umilință,
umbră
din înalt,
umbra
puterii preaînaltului

cu noi
cu totul în jur,
gravitația
gravitații
dă sensul
mișcării pe orbită
prea-mărind
chipul centrului,
rostului,

cuvântul
 spre înăuntru
 boltind aurul,
 acolo,
 de dincolo,
 în silabe alcătuitoare
 de cuvânt
 s-adună
 se-nșiră,
 zgârciuri de consoane
 de legat viața
 de vocale
 de lumină
 în trup de cuvânt,
 născutul necunoscut
 fără' de matrice
 vechi născut –
                   nou născut
 născut în ea
 născătoarea
 de Dumnezeu gravidă
 născătoare
 a rămas primăvară
 să nască verde iarbă
 să crească împodoabă
 pământul

INTONARE

cu măsuri repetate
 în lungimi de pas
 bizanțul ant
 a mai rămas acum,
 așa l-am numit
 și din al bizanțului,
 la marginea neantului.

un eveniment
 neactual, la ce-ar mai folosi
 această construcție,
 e numai o proiecție
 în lumină,
 e legată numai prin fire subțiri
 fără lățimi,
 lungi, geometrice foarte lungi,
 asta numai ca un matematician ce mai poate vedea
 și cum mai e susținută această construcție
 de acel punct de care tot vorbești,
 echilibru, sau ce-ar putea fi
 această ordine invizibilă,
 adică ce,
 nu mai există
 aceste bizanț
 cum turcii l-au cucerit
 spun bizanț neant acum
 și că
 și cruciații ce-și ziceau s-au descotorosit
 și nici mormânt nu are,
 nici nu există,
 repet.

dar,
această sumă de biserică
se moștenește și se dă mai departe
și nu se vede
viața
și construcția zidirii
se primește
ochii mei sunt deschiși,
nici eu nu văd
și cum de văd
aceste fire ce duc spre
punctul meu de sprijin.
că văd?

și cu ochii,
dar tu nu vezi
pâinea și vinul,
măcar atât să vezi,
și pe masă-i deschisă
evanghelia
și se consumă o așteptare
deja venită
și deja mântuirea
e la o palmă mai încolo,
mai în spate,
aproape încolo
concret
între o pogorâre aici
și efortul meu încolo
Doa
mne
Doa
mne
Doa
mne

cât între silabe
un ochi,
da,
organul uimirii
un spațiu între,
al străfundurilor
împreună luminător cu
Doa
mne
un imn cântat
îndelungat
odată cu viața
punctate
de respirația trupului mare
odată
fluturând a Duh Sfânt,
cântat sus și cu îngerii;

îngerul numai ochi, și tu vrei,
dar până la El
numai vederi
să te prinzi
cu ale uimirii organe
deschide și gura
și oftează

cresc
ca roadele pomilor dintâi
căci starea roditoare
e văditoare,
iar hainele acestea
purtate
cu aur
iar mâinile
ridicate
a aer

iar imnurile
imne
    Doa
        mne
    Doa
        mne
sunt Kosmos la El

un Kosmos la El
ce se apropie,
noi zicem zidirea dintâi
construcție minunată
menită
să vezi lumina
răsfrântă, osmotic,
și altcumva,
minunată așa.

plânsul e în lacrimi
și lacrima e un spațiu
în care rodesc ochii,
râsul e în dans
o horă descriind spațiul
pentru a naște ochi

intonând mereu
perfecte la rotunjimea
niciodată îndeajuns
să-și ajungă perfecțiunea
și le rostim
și întărim.
rotunjim

    Doa
        mne
    Doa
        mne

Doa
mne
Doa
mne
Doa
mne
Doa
mne
Doa
mne ...

IMNUL ÎNĂLTĂRII PRAPORELUI

I   suma zborului,
              din arhetip biruitor

se coboară
vânt
      în
purtând
să vorbesc de flori
să bată
inima-mi
cum cerul,
              plin
              tot cerul

euharistic
cânta-voi
aleluia

greu de vânt
dîn cer,
drumul de vibrare
              cu zbor
face să răsară
sunete
prelungi
              de-aripe,
monodii
              de salt
              en theos

zborul
ridicat
să se umple
de înalt,
prapore,
înrodit de lumină
este

vibrare
de lumină rază,
deschidere
trăită neapropiat,
nu de aici,
si-o auzi
doxologia biruitoare
până la înviere
din adus

ceru-nalt

peste
să între
între noi
cu prapori

de biruință,

să respirăm
din Teocrație.

II frumusețea praporelui

strigă și tu
odată
cu vântul
cum pratorii
înălță
mărturisitor
biruința

strigă și tu
odată
cu sângele lor

Gheorghe Dumitru

Gheorghe Dumitru

Gheorghe Dumitru

întipărend
chipul biruinței
în prapori,
culori,

culori,

numele lor
păricică și părticică
străvezii toate
de foc
cum devorator

înghițind materia

o împrăstie

lumină

înăuntru,
evanghelia
una după alta
cu pâine și vin ...

... la masa săracului
să-mi mănânc
lumina goală,
o fărâmă de pâine
și-un strop de vin:

la fereastră zac și eu ning întunecat
și din suferința mea.
nici oasele nu-mi mai ard înghețate.

miluiește-mă și pe mine la masa săracului!

înăuntru
lumină,
pâine și vin
numai sângele
să curgă
să ardă,
numai sângele
să-l curgi
prin Biruitorul
cum se poate muri
consubstanțial

la biruință

și strigă
și asta
și întregul
cum că s-a vărsat
Sângele
ce biruiește
lăsând semne cu noi
să se vadă
frumusețea

III   înălțarea praporelui

nu pot a cânta
de munți
de văi
de flori
de pământ
de cer,

și câmpurile
și toate,
toate vorbesc
cum cântă,

cum în-cântă în noi,
toatele
cântecele
frumoase se cheamă,
cum pașii se pot chema
din urmele lăsate
în ele

din ele
s-aude
cum se aude
dinspre seară
înspre dimineață
cum trece,
urmele Lui

frumusețea
e vederea
urmelor Lui,
frumusețea
e suma vaselor capilare
transparente

prin care
se manifestă
din toate
să cânti,
din munți
din văi
din flori
din pământ
din cer,
să cânti,
din tot
frumosul
să cânti,
din tot
Kosmosul
să cânti,
și văzduhul
transpare
de vedere,
de frumusețe
strălucește
vibrație de lumină
încălzind totul,
Kosmosul
în lacrimi de bucurie,
Kosmosul
în lacrimi de durere,
Kosmos,
lacrimi de cruce

COBORÂRE

bălți de-o talpă.

văzând mai jos
cerurile de sus
trece ploaia prin bălți,
cine altcineva să le mai mângâie?

*Plouă, plouă
plouă, plouă*

*Plouă, plouă
plouă, plouă*

plouă, plouă

*plouă, plouă
plouă, plouă*

plouă, plouă

*plouă, plouă
plouă, plouă*

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă

plouă, plouă

plouă

plouă

plouă, plouă

plouă

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă

plouă, plouă, plouă

plouă, plouă

plouă, plouă

plouă, plouă, plouă

plouă

plouă, plouă, plouă

plouă

plouă, plouă

plouă, plouă, plouă

plouă, plouă, plouă, plouă

CUVINTE PRIN CARE SE VEDE

încet apropiindu-se
 de Rusalim,
 Ierusalime
 Bucură-te,
 Nu te teme,
 purtat în spinare
 de măgar,
 legănat,
 încet apropiindu-se
 de Rusalim,
 Ierusalime
 bucură-te,
 nu te teme,
 îți vine împăratul,
 duceți-vă cu el,
 calea e gătită
 calea e dreaptă,
 Osana!
 pe măgar legănat
 pe drumul prăfos
 al peleriniilor veșnice
 spre curând;
 straturile prafurilor
 de la picioarele - i
 suflate
 gătite în drum drept
 să-l ducă
 în sărbătoarea
 ramurilor înflorite

 stați bine,
 stați cu frică!
 douăsprezece scaune
 și-o masă,

în mijlocul lor
întins,
împărțindu-se între ei
între toți,
stați bine,
stați cu frică,
că datu-s-a lor pâine
ce se frânse-va pentru toți
că datu-sa lor vin
ce se vărsase-va

ăsta-i drumul
în Ghețimanii nopții
suferinței
ce se-nsingurează
cu fiecare ce-adoarme,
noaptea aceasta
și capetele se rostogolesc
grelele pe pământul gol,
pielea gâtului e mai subțire,
umerii-s mai slabi,

ruga fiului
rug de sânge
ce picură
transpirație
respirația
sângelui,
trupul i s-a dospit în om
în ruga fiului,
tot mai om
fiul omului

acum,
 acesta-i timpul,
 aceasta-i noaptea
 când era noapte
 purtând oștenii cu ei omul,
 fiul omului,
 se dusè toată moștenirea sa de fiu
 la judecată.

unde-i dreptatea
 la cei ce strigă
 facă-să dreptate!
 da, să piară
 acest om,
 piară cel ce s-a mărturisit!
 prigonîi-l
 lovîi-l
 nu-i decît un simplu om,
 împlinească-se dreptatea,
 strigau
 la cel în care se-mplinește dreptatea

căutându-se adevărul
 pân' la Pilat
 să-l răstignească
 ca să ni-l omoare

au început
 proba divinității lui

batjocorit,
 Ha, ha, ha,
 că cine ești tu,
 începând să-i arate nimicnicia
 părăndu-li-se
 că batjocura n-ajunge,

că n-atinge,
l-au atins cu un scuipat în obraz,
prea puțin,
n-ajunge,
unde, bă, ți-i puterea
că n-o vedem,
ha, Ha
și harști o palmă,
și -încă una,
vederea sângelui tăcut
înnebunea

de ce mai dai?

drumul spre următoarea stație,
vai ș-amar de tine,
ți-arătăm noi cine ești,
hai mârțoagă,
mielul blând
ducându-și încet crucea
ce și-a luat-o,
miel blând
ați văzut animal hăituit?

de ce mai dai?

și o ocară
care
scară
cară
trepte
rupte
Golgota

de ce să mai dai?

trântit,
 abia suflând
 Mielul,
 pe o cruce
 de câmp împăstat
 întors aici ...

de ce mai dai?

mai repede!
 întins pe cruce,
 lovite cuiile
 bătute în adânc,
 iată-mi-l atârnat
 cu o plăcuță la căpătâi
 să se arate
 că Împărat
 e călcătoriul de lege,
 gata,
 s-a făcut și asta.

s-a făcut
 ce nu se-ngăduie,
 s-a făcut
 cum să curgă sângele lui,
 sângele Împăratului.

ce să fac ,
 că se face?
 să zic
 nu pot,
 să nu zic
 nu pot,
 ce să fac?

trântit, abia suflând
 Mielul, pe o cruce
 de câmp împăstat
 întors aici ...
 de ce mai dai?
 mai repede!
 întins pe cruce,
 lovite cuiile
 bătute în adânc,
 iată-mi-l atârnat
 cu o plăcuță la căpătâi
 să se arate
 că Împărat
 e călcătoriul de lege,
 gata,
 s-a făcut și asta.
 s-a făcut
 ce nu se-ngăduie,
 s-a făcut
 cum să curgă sângele lui,
 sângele Împăratului.
 ce să fac ,
 că se face?
 să zic
 nu pot,
 să nu zic
 nu pot,
 ce să fac?

hașuri de lumină
umbre-n întuneric,
nu,
nu, nu, Nu,
în timp
strigatul,
bătute cuie
în tot mai albul
ne-maivăzut pân' atunci,
în albul siluit
de-atingerea
ruginei

Sângele Împaratului

zidurile Rusalimului,
vechi,
roase de ploi,
mâncate de timpuri,
de vânturi,

fiori reci
în umbra soarelui
zidurile
se-nalță în spate
înălță
fuioare
înalte,
pe dâmbul Căpățânii,
acolo
se scurge
Sângele Împăratului

numai
ca o pasăre
șintuită în plămada
zborului ei,

numai
plutirea ei imponderabilă,
acum verticală
spânzurată acolo
la porțile Ierusalimului
la pasul de trecere
paradoxal
umbra aripilor albe
ocrotitoare
zboară acolo
milimetric
între cer și pământ
țintuită,
argintia rouă
de pe trupul său
răsare
în insingurarea zborului
cu mugurii înroșiți

Sângele Împăratului

chinul roade în el,
ziua nu mai trece,
ziua stă să treacă
numai
și nu numai
cerul nu s-a plecat,
e mai înalt ca oricând,
perfect boltit,
pământul
glie însetată
lacom
primește căuș
zestrea de sânge,
de răscumpărare
s-adună toată

pentru nunta cea mare
ce va să-nveselească inimile
fiilor nunții celei mari

curbă frântă
îngroșată la mijloc
gest
îngestând
în durere
bucuria nenăscută
bucuria neștiută
să mai vină

întru-totul
emanuelic
până pe cruce

negăsită alinare,
golul de alinare
îl boltește deasupra
cu a ei rădăcini
absorbind în suferința țintuită,
de când
de s-a suit
acolo sus
să fie lăsat
să-l bată în cuie
să-l bată vânturile,
amărăciunile,
oamenii,
copiii demult ai nimănu,
adunați dedesubt
cerând
tot cerând
s-o facă mai degrabă,
răbdare nu mai e,

numai de l-ar întărâta,
împunge-l,
aşa,
împunge-l în coastă
acolo
de unde şi-a rupt
câte puţin,
câte puţin,
dintr-o parte
câte-o parte,
în facerea de bine
pe drumul strâmt
al Golgotei

Cruce maică
plânge pruncu-n Tine,
lacrimile lui Dumnezeu
s-adună la pieptul tău,
legănarea ta
maică cruce
n-ajunge lui

trupul lui

lemnul tău arde
de-atingerea trupului său,
te doare
zbciumul lui,
durerea lui
s-a legat de gâtul tău,
cruce hristificată,
modulaţie
Hristos crucificat
modulaţie
ai rămas să strigi cruce
durerea lui,

cuiete,
crucea,
tăcute,
silite la durere

trupu' lui

l-ați petrecut
spre poarta strâmtă
a morții
prea strâmtă pentru Dumnezeu,
brațele lui
legate de-ale crucii
o poartă
de lășimea crucii
care pentru a fi trecută
mai întâi a muri trebuie

Sângele Împăratului
trebuie

pomii
în adierea vântului
își cresc ramurile cu roade,
crucea
în amarul singurătății lui
își purta rodul în brațe,
își purta Hristosul

plânsu' l-a

pomul se-mlădiază tot
când vântul bate,
crucea
se-ntinde toată,
s-adună toată,
toată

când îl doare,
toată
cum îl doare.

aaa!
înăbușit suspin

degetele
au structura
pomilor
în flori de-aripi,
textura pielii mâinilor
au structura
pomilor în furtună
toți aplecați,
toți mlădiași într-un sens
când brăzdează cerul,
chipul zborului lui
în Tine a rămas
cruce,
șintuită în carnea lui
crescută aripi

trupu' lui

cruce,
obiect de lemn
cioplit cu barda,
semn al unui spațiu
de pedeapsă,
barda a mușcat
din trupul pomului,
schingiuit trup
în cruce

aaaaa!
adâncă durere

leul tânăr
 pășind înainte
 din dragoste
 s-a urcat pe cruce

cu iubire
 în patul mirelui;
 facerea sa
 a facere de dragoste,
 blând feciorelnică

Sângele Mirelui

zi de Vinere
 pregătită zi de mire
 zi de închinare
 pregătită zi de iertare

acesta-i drumul dăruirii

pe cruce
 duratele
 ne transformă
 dilatate
 în timpuri ;
 acolo
 a dilata
 e un a lung
 după un i scurt
 spânzurată în noduri
 durată
 odată cu chinul,
 metamorfozată în timpuri,
 fiecare cu vederea sa,
 fiecare vedere cu organismul său.

numai timpuri
 fără de anotimpuri
 căci nu știu de adia vântul,
 ci numai straturi grele de aer
 deasupra

ducerea
 e mai mult adusă
 și timpurile nu vin ca vânturile
 și timpurile nu adie,
 ci trăiesc din răsuflarea caldă
 de chinuit.

rostitute cuvinte de dăruire
 de până la nimic
 de n-a mai rămas cu nimic,
 luați,
 mâncați,
 beți,
 așa este el pe cruce,
 dintru-împăcare
 întins miel
 jertfnic zicând
 iartă-i că nu știu ce fac;
 prin despărțirea de a avea
 dăruind,
 iată fiul tău,
 iată mama ta:
 cu aproapele fiind
 zicând,
 astăzi vei fi cu mine în rai ;
 de n-a mai rămas cu nimic
 pân' la coborârea adâncă
 în
 pentru ce m-ai părăsit

îngroșat cuvânt pe cruce,
însetate cuvinte
mi-e sete,
fiziologic dor de Dumnezeu
aici
pe tărâmul nimănui,
nici la oameni
nici la Tatăl.

nu știi ce să văd,
ochii să tacă
nu mai pot,
iar vântul
nu-i scris că adie
sau că nu e
când nu știu ce să văz,
cum să văz
văz- duhul
să văz duh
când El e-atât de singur,
singur
singur
când vorbind numai de El
te gândești la împreună
la Treime?

junghierea Mielului
se face
cu singurătatea
celui nedespărțit
vreodată
și nici niciodată

cuvintele de sânge
stropesc
chivotul,
stropesc de șapte ori
în ungera
altarului cu sânge,
se simte
buna mireasmă
a cuvintelor

sufierea cuvântului de rostit
pulsează-n sângele
chivotului,
trupului de aur

amar,
nu văd privirea ta,
nu văd ochii tăi;
limba mi se uscă

catapeteasma
deasupra
toată să acopere
chivotul

armonia lumii
se demodulează
cu ceasurile,
el,
omenire,
el,
Dumnezeu
el,
și tot așa
se tot rupe

straturi grele
de aer
deasupra
straturi de aer
grele
pe deasupra

cu glas mare Isus zise
sfâșiat
Tată în mâinile tale
încredințez sufletul meu,
catapeteasma fu sfâșiată prin mijloc

sufлераa rostuirii,...
acum gura i s-a-nchis ...

cu mare
amar
mare
s-a desfăcut
nefăcutul,
a murit
amare
amar
cel ce-a plinit
în prea plinul trupării sale
dreptatea.

plin e văzduhul
cu sângele lui

cântare de biruință
cântând
pe cruce, acolo,
s-a urcat până la punctul
ascuns

punct de început
 punct de sfârșit
 punctul de mișcare al universului
 perpetuum mobile
 prin care lumea se răstoarnă
 punctul de naștere
 ce n-avea cum să se vadă
 punct fără de dimensiuni
 generator de dimensiuni
 de spații
 de timp
 cu viață
 cu lumină
 punct ce închide infinitul
 punctul zero
 punctul infinit
 punct de continuitate
 punct de discontinuitate
 dinspre viață
 dinspre moarte
 spre moarte
 spre viață,
 vânt
 avânt
 în punctul maiestății sale
 întronat pe crucea ta,
 slava ta, doamne,
 liniștită,
 neclintită,
 cu celelalt ochi văd
 un trup mărunțindu-se
 tot mai întunecându-se
 în alb,
 e Aur
 punctul de necădere

acolo de sus,
prea de-aproape,
întins
blajin
cu brațele desfăcute
îmbrățișând
prea-totul,
privirea ce ne' nțelesuri
stă cu iubire,
de-acum
Viață
i s-a scurs
acoperind curat
ticăloșenia
frământăturii
mâinilor Sale
a murit
auziți
pâinea ce se frânge
auziți
sângele ce se varsă
auziți
catapeteasma ce se rumpe
auziți
cerurile speriate
pământul cum se huruie,
plecați-vă,
plecați-vă urechea în adânc
și scoateți de-acolo
cum se răstoarnă universul,
tainea cea mare
cum din pieptul lui
a ieșit ultimul suspin,
Dumnezeu a murit

în mare părăsire
 moare
 Domnul vieții
 rămânând o mare zidire
 neantică,
 răscolindu-se în ce-a mai rămas
 dintr-o așteptare
 de nu știu ce;

a murit
 aneantizare
 arderea de tot
 s-a dat
 de negăsitul nimic,
 aneantizare,
 materia ce-a ars

universul rămas
 fără centru de greutate,
 universul a rămas sterp,
 nu mai poartă
 centru de greutate,
 nimic cu nimic
 nu se mai leagă,
 corpurile nu se mai atrag
 unele spre altele,
 fără centru de greutate
 a dispărut legea de mișcare,
 cum ne vom mai mișca
 unii spre alții?
 pe ce orbite?

a murit

nemaifiind
zbor cu trupul
nemaivibrând
pe cruce,
dați de știre
că nu mai este,
uitați-vă
cadavrul,
acum
mai alb ca niciodată,
acum,
cine îndrăznește
să-l spele de sânge,
de sângele scurs
pe el din el,
cine îndrăznește
să apuce de el
să-l dea jos de pe cruce?

întins
pe năsalie
sub el
o velință de nuntă,
gătiți-l frumos

trup de aur
trupul lui
plin cu cuvântul lui Dumnezeu
trup de aur
cu reflecții de iarbă
ca o primăvară ce urca-n munți
trup de aur

totdeauna văd cu cei doi ochi,
cu un ochi
mai multă culoare
împăstând țipătul

brăzdat pământ,
 cu alt ochi
 culorile înlăcrimate
 cu adâncul cerului
 mai aproape,
 plâng cu amândoi ochii

unde e lumina?

geometria Prohodului
 măsurarea
 sămânței de-ngropat
 în ochi închiși
 în lacrimi
 în bocet,
 curând mai curând
 rând pe rând
 cernita geometrie

a murit cel frumos,
 a murit cel adevărat
 împărat,
 gătiți-l frumos

velința ținută la capete
 de soarele și luna
 să-l poată duce
 la îngropăciune,
 la mijloc maica plânge
 la îngropăciune,
 la mijloc crucea plânge
 la îngropăciune,
 maică, maică!

unsu-l-au
spălatu-s-a de palme
de scuipat,

unsu-l-au
și l-au înfășat prunc
din nou prunc,

unsu-l-au
și tronul lui
deacolo

pe care l-au întins
în groapă

l-au coborât
întinsu-l-au

spre niciodată
coborât

întinsu-l-au
ce să se odihnească?

ce să crească?

înfășatu-l-au
de unde mugurii roșii?

de unde mugurii verzi?

fâlfăitul nu li se aude!

sfânt,

sfânt

sfânt,

de sânge curs,

de sămânța moartă

repausul sângelui curs,

în roșu lumina

după, un cuvânt nerostit,

la căpătâiul lui

pământ pârjolit,
 iarnă lungă,
 coliva
 adusă de departe,
 pentru ce?
 departe
 dreptate

auziți-l cum îl duc
 purtat pe sus,
 aud bine
 potirul,
 aud bine
 cum tot pământul,
 cum tot cerul
 îl poartă
 purtându-l de la cruce la groapă,
 se aude curat
 cum îl poartă de trei ori
 purtându-l peste tot
 în drumul de la cruce la mormânt,

cutremurătoare
 vedere:
 întreaga tărie cerească
 doxologind
 toți împreună
 se-nchina
 ne-ncetat
 Celuia
 de-a cărui
 podoabe împărătești
 atarnă întreaga zidire
 în carnea tescuită
 într-o Vinere,
 continuul Deicesis

în prea-cerul-pământ
săvârșitor de închinare
purtându-i
cu capetele plecate
trupul
la groapă

cu un ochi văd
pierdut în roșu
câmp de noroi,
cer învolburând
glodul,
peste tot
noroi dominind roșu,
noroi
noroi,
noroi așteptându-și
sămânța

petrecut
fără de Tată
spre mormântu-i uter

așteptare

cu celălalt ochi știu
moartea Sa
Este
poartă emanuelică
spre

Să fie Lumină,
poartă
pe sub care
împuns în coastă
a curs
Să fie Lumină!

sânge și apă,
 sângele,
 apa,
 au țâșnit
 așa cum numai lumina
 singură
 izbucnește
 din prima zi

trup
 antinomic

cu amândoi ochii plâng,
 cântăm
 Prohodul
 în vinerea mare,
 în vinerea neagră.

s-a stins lumina

așa te-au pregătit
 ca jertfă împărătească
 aducătoare de mântuire,
 cu de toate
 cu bătaie,
 cu înjurătură,
 cu scuipat,
 cu moarte,
 spre împărtaşanie
 de viață,
 de iubire,
 cu trup
 și sânge;

s-a stins lumina

Tu!
atârnatule pur și simplu
între stânga,
între dreapta,
între cer,
între pământ,
și deasupra Căpățâni,
nici la oameni,
nici la Tatăl,
nici pe cer,
nici pe pământ,
nici în cer,
nici în pământ,
nici cu oamenii,
nici cu Dumnezeu.

Tu!
spânzuratule pe lemn

s-a săpat
Hristoase
în carnea Ta
de-au dat
de dragostea Ta

s-a stins lumina
murind

mai era nevoie de-un mormânt,
de mormântul nod
prin care mormintele se leagă
cu cerul,
curând mai curând,
rând pe rând

trupul slab
 fuior
 miresme pentru
 mir
 parfum trupul
 fumul tămâiei,
 acum miei tac,
 doar tămâia se-nalță la cer,
 doar ochii plâng,
 doar lacrimile curg

ochii nu văd
 ochii plâng
 ochii nu văd
 sângele pleznește lumină
 ochii nu văd
 lumina
 pleznește
 sângele,
 vasul luminii e sângele,
 lumină plină de sânge
 inundă
 tot mai mult
 inundă sânge,
 sânge
 tot spre lumină

s-a legat cerul
 în pământ
 mai repede
 mai repede
 dintr-un capăt
 cu trupul pierdut în avânt
 spre alt capăt
 și de-acolo spre altul

purtându-ți pe tine
spre întâlnind în cale
tot lăsând în calea urmei

moartea
absolut înfășurător
sa-l piardă
să nu-l mai auzim
în zgomotul lent
vâscos încet
moarte

e rece
să bocim
să-l prohodim;
principiul entropic
înghită-să
va mai
vai
cosmosul!

mirele
ne miră
întrupirea lui
pe lințoiu 'cela
gol
plin de anti-paralele

pâine ce dospește
uscată
de sângele ei
împrăștiată
iubire
picătură
cu picătură,
de șapte ori,

de cele șapte cuvinte
 sfînțind
 pentru
 din adâncul
 morții sâmburelui de grâu

cuvintele
 a muri
 nespus
 nefăcătorul de moarte
 să moară
 de-o muri să poată
 și moartea
 acest îngheț

deznădejde
 desface
 nădejde
 nădăjduire
 nădejde

în cimilitura ranelor sale
 s-au scris cuvintele vieții,
 ranele sale cunei-forme
 cu cuiul,

în deschidere
 ranele sale
 forma
 ochilor deschiși
 larg deschiși
 să plângă sânge

văzduhul e acum
 cum străbate mișcarea
 imponderabilului
 numele lui

la capătul umilinței
luminința
luminința

la început
la căpătâiul mortului
luminința
de nu se vede
de nu se pomenește
nici în cărți
nici în hărți
de nu se găsește
nici în colburi
nici în arhaice
nici arheologice

abscuns
obscur loc
ascuns mormânt
ascuțit timp
rănește născuții
să plângă

cadavru-i acesta
mormântu-i acesta
și ochiu' meu e trist
și necăjit

sunt eu
și descumpănit
cu fărâme
și-un mormânt

și fără nimic
cu ochiu
mi'i uscat
de plâns

să se plângă
lacrima coborâtă de sus

așa dintr-o dată
se tot înfiripă
hămesit

de să aibă a fi

și inima noastră,
și nu știam
inima noastră

câmp gol
întins

cu fața
spre față

trunchiuri
răstignite

zbuciumate
torsionate

atârinate simplu

niște fluturi
în lumină noaptea

făclii.
clopotele stau să bată.
inimile bat
neîncetat.

cucurigu
trepte
din care se scoate soarele
din fântâni
din pământuri
din adâncuri

din întinderi,
din departele
ce vine din adâncuri

cu pintenii
scurmă pământul
dintr-un simț al soarelui,
scurmă
ce să răsară,
din moarte,
în noapte

cucurigu
strig de trei ori
dinăuntru în afară
împreună cu Pătru
cucurigu

făclii de Paște
înspre noi
să ne caute
jur împrejurul
Trupului
biserică,
să ne caute
dintr-o făr' de lumină

și inima noastră,
și nu știam
inima noastră

o boare
de primăvară
ne ardea
în toate
răsărind

să fie viață
 Hristos a înviat
 se cântă
 în drumul lor prin cer
 din pământ
 la crengile de pomi
 răsărind
 să fie viață,
 să respire
 trăiască,
 să pască
 trăiască
 iarbă verde,
 crudă
 cuiele străpunse
 au început
 să pleznească
 mugur
 țipăt
 liniștit
 de bucurie,
 geamăt
 aproape,
 mestecată
 primăvară,
 îndeajuns
 timp,
 acum
 biruitor
 răsărit
 neapropiat răsăritului,

răsărit
de-a dreptul
din departe
ne-parte,
ci de-a-întregul

și inima noastră,
și nu știam
inima noastră
o boare
de primăvară
ne ardea
în toate

nu e aici,
buze de înger mișcându-se
nu e aici,

rodul gropii nu-i,

Emanuel
nu e aici,
nu e aici
Dumnezeu este cu noi,
buze de înger nemișcându-se.

ochii strânși
abia așteptând să vadă,
acolo negăsind,

giulgiule coajă
unde ți-e miezul
giulgiului,
țestului,
giulgiu gol
fără de înlăuntru?

nu e aici
tors
întors

a rămas orizontalului
din odihna lui,
au rămas
spațiile închise
una după alta,
una într-alta
neputând închide ușa

lăsând trecutul
a murit
în multă circumscriere,
lăsând goale
spațiile închise,
lăsând goale
spațiile fără orizonturi
fără respirații
fără erupții
până la
spațiul circumscris punctului

acesta-i punctul de necădere

n-a ieșit
ci a înviat,
n-a ieșit,
translatore n-a fost
trecere n-a fost
petrecut n-a fost,
nici dezlocuire

nu negația negației,
ci întărirea morții sale
învierea sa

oul 'i gol
 și coaja-i nespertă
 să vedem a zice
 nu-i aicea

până unde
 nu-i aicea?
 mirarea
 în câmpul nerespirației
 cu tot pieptul plin
 de nu-i aicea
 stră-lumină
 strigând înainte
 Hristos a înviat!

nu e aici
 e certitudinea unui orizont
 gata să primească lumina
 strigăturii
 Hristos a înviat

lacrimile de sus
 n-au încetat să curgă
 ca scufundarea noastră
 și pe de-asupra
 să curgă
 stele,
 stelele
 să puncteze suprafețele de sus
 și suprafețele lacrimilor de sus
 lacrimile cad
 stelele urcă,
 nu sunt lacrimi de plâns,
 sunt lacrimi de râu,
 lacrimi de cer

că adevărat a înviat

ochii erau alți ochi
putând vedea
pe altcineva,
nu realitatea
și-a năpărlit
prezența,
ci ochiul
într-unul mai adânc
hrănit mai aproape
de gândul ce duce
acolo
de dincolo

ochii s-au umplut de dreptate
întorși
în mirare
în dreptate
adunând
lumina străpunsă acolo
în materie

veniți
de luați lumină
se aude în întuneric
celor porniți în întuneric
să caute în întuneric
pe cel aruncat în întuneric

deznădejde
desface
nădejde
nădăjduire
nădejde
nădejde

aici potirul
în jurul căruia se-nvârte
mișcare
nemișcare
principiul,
îdeea de apriori

încep
râurile să curgă,
iarba să crească,
pomii să-și legene
crengile-n floare,
începe
să vibreze
a viață
totul
în jur

centrul se recunoaște
după ochii săi de sânge,
în albul mai de foc,
mai pătrunzător
din aceste jungheeturi
ce sunt așa pur și simplu
să fie înscrisi,
necircumscris de nimic
la masa Treimii,
numai
o pătrundere
de vedere

adevărat a înviat

făclii de Paște
înspre noi
să ne caute

văzduhul e acum
cuvinte
prin care se vede,
văzduh e acum
cum străbate mișcarea
imponderabilului
numele lui
greu de strigăt,
strigăt acum
se-aprinde
văz-duh
transpare
    apare,
iarbă răsară
ca pătrundere
de vedere
dinspre ochi
înspre afară

veniți
de luați lumină!

cuvinte
prin care se vede,
cuvinte prin,
care se vede
lumina
ce va să vină

veniți
de luați lumină!

*Cred în Duhul Sfânt, care suflă unde și când vrea,
spre scandalul și zăpăceala fariseilor*

NICOLAE STEINHARDT

ISBN 978-606-526-076-4